

ของฝากจาก..... จากครูที่ปรึกษา © © © © © ลูกจำ..... แม่ขอโทษ

เรื่องที่ฉันอยากเล่าให้ฟัง มันผ่านมามากหลายปีแล้ว แต่มันเป็นภาพหลอกหลอนฉันอยู่ตลอดเวลา ฉันปล่อยให้ความคาดหวังส่วนตัวของฉันทำร้ายบุคคลที่ฉันรักที่สุดในชีวิต ฉันไม่รู้ว่ามีใครคนใดมันสิ่งสูงในจิตใจของฉัน ฉันจึงอยากถ่ายทอดความผิดพลาดของฉันเพื่อเป็นบทเรียนสำหรับพ่อแม่ทุกคน.....

ตอนนั้นลูกของฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขาช่างเป็นเด็กที่เรียนไม่เก่งเอาเสียเลย ผลการเรียนของเขาทำให้ฉันรู้สึกอายเพื่อนร่วมงานเสมอ เพราะฉันเองประสบความสำเร็จในด้านการเรียนเป็นอย่างมาก มีหน้าที่การงานดี ไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ แต่ลูกไม่ของฉันช่างหล่นไกลต้นเหลือเกิน ฉันคิดว่าถ้าเขาเรียนไม่ดีเขาจะเอาตัวรอดได้อย่างไรในอนาคต ฉันตั้งหน้าตั้งตา สอนเขาหลายอย่าง มีกลเม็ดอะไรฉันสอนให้ลูกหมด (ก็ฉันเป็นครู นี่นา. ฉันสอนเด็กคนอื่นให้เรียนดีทำไมฉันจะสอนลูกให้เรียนดีไม่ได้) แต่คุณรู้ไหมว่า ฉันสอนเท่าไร ลูกของฉันก็ไม่พัฒนาขึ้นสักเท่าไร และแล้วความอดทนของฉันก็ถึงขีดสุด เมื่อวันหนึ่งลูกสาวเข้ามาบอกฉันแล้วบอกด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยว่า “....แม่ขาหนูสอบตก 3 วิชา ” ทันทีนั้นฉันรู้สึกโกรธมากต่อว่าลูกด้วยคำพูดแรงๆ ที่ฉันไม่เคยว่าลูกมาก่อน ดีและผลึกเขากระเด็นออกไปอย่างแรง กระแทบตู้เสื้อผ้า ลูกล้มหน้าคะมำไป เขาเข้ามาบอกฉันอีก...ร้องไห้..ปากก็ว่า “....แม่หนูขอโทษ....แม่กอดหนูหน่อย ” ฉันไม่รู้ผิคนไหนมาสิงสู่ในใจของฉัน ความผิดหวังมันทำให้ฉันไม่ได้ยินเสียงอ่อนวอนของลูก แม้ว่าลูกจะพยายามขอโทษฉันสักเพียงใดก็ตาม ฉันปล่อยให้ลูกร้องอ่อนวอนอยู่อย่างนั้นจนสามี่ของฉันทนไม่ได้และพาลูกออกไป ตั้งแต่วันนั้นลูกดูซึมลงไปนิดแต่เขาก็ยังพยายามวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ฉันเสมอ ความผิดหวังประกออบกับความโกรธทำให้ฉันไม่มองหน้าลูก ไม่พูดกับลูกอยู่หลายวัน...ฉันไม่รู้ว่ตอนนั้นฉันทำอะไรลงไปกับลูก.....ช่างไม่น่าให้อภัยจริงๆ...

บัดนี้ลูกโตเป็นสาวแล้วเขายังคงเรียนไม่เก่งเหมือนเดิม แต่เขามีฝีมือมากด้านการตกแต่งภายใน วันหนึ่งฉันมีโอกาสนั่งกินข้าวในร้านเปิดใหม่ของคนที่ยังจำกัน ร้านนั้นตกแต่งสวยงามมาก ฉันรู้สึกประทับใจมากจึงถามเขาว่า จ้างช่างที่ไหนมาแต่งร้าน เขาเอารูปเด็กสาวคนหนึ่งมาให้ดู ฉันรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาเด็กคนนั้นมากเจ้าของร้านบอกว่า ลูกสาวของพี่ใจคะ เขาเป็นคนแต่งร้านให้หนู....โอ้! ลูกแม่ ลูกมีความสามารถที่แม่มองข้ามไปจริงๆ แต่ก่อนแม่เห็นว่าเฉพาะการเรียนเก่งเท่านั้นจึงจะทำให้คนดีได้ ต้องขอบคุณที่พ่อของลูกช่วยเตือนสติแม่มาตลอดและช่วยให้แม่ตาสว่างมากขึ้น เดียวนี้แม่คิดได้แล้วว่า ถ้าแม่เปิดใจรับความสามารถด้านอื่นของลูกด้วย แม่ก็คงไม่ทำอะไรที่ทำร้ายลูกของแม่ขนาดนี้ แม่อยากขอโทษลูก อยากกอดลูก..ที่ทำให้ลูกรักของแม่ต้องเสียใจ....ยกโทษให้แม่นะจะคนดี...
